

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 282/2016-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti ADAM a SYN s. r. o., Jeséniova 3/a, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Jovankovičom, JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 45 U 3/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti ADAM a SYN s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 45 U 3/2012 p o r u š e n é b o l o .

2. Spoločnosti ADAM a SYN s. r. o. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť spoločnosti ADAM a SYN s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 303,16 € (slovom tristoti eur a šesťnásť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Dušana Jovankoviča, JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti spoločnosti ADAM a SYN s. r. o. vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2016 doručená sťažnosť spoločnosti ADAM a SYN s. r. o., Jeséniova 3/a, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 45 U 3/2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Na Okresnom súde Bratislava III prebieha pod sp. zn. 45 U 3/2012 konanie na základe návrhu navrhovateľa doručeného konajúcemu súdu dňa 16.04.2012. Predmetným návrhom sa sťažovateľ ,ako navrhovateľ, domáha prijatia do úschovy hnutelnej veci – „LED videostena ALS 40 outdoor system 51,84 m2“(ďalej ako „LED videostena“).

Dňa 14.05.2012 bol návrh sťažovateľom doplnený.

Dňa 15.08.2013 bolo konajúcemu súdu, na základe jeho výzvy doručenej dňa 11.06.2013. doručené oznámenie, ktorým navrhovateľ konajúcemu súdu označil spoločnosť, ktorá sa zaoberá uskladňovaním veľkoplošných LED videostien (ďalej ako „uschovávateľ“), pre potreby úschovy LED videosteny. Konajúci súd napriek tomu riadne nekoná.

Dňa 09.10.2014 bola konajúcemu súdu doručená sťažnosť na prieťahy v konaní v predmetnej veci.

Dňa 17.10.2014 bola sťažovateľovi opätovne doručená výzva na určenie uschovávateľa konajúcim súdom. Touto výzvou bola sťažovateľovi poskytnutá lehota 10 dní od jej doručenia na označenie uschovávateľa.

Dňa 24.10.2014, ešte v lehote ustanovenej konajúcim súdom, sťažovateľ opätovne doručil podanie, ktorým znovu označil uschovávateľa.

Dňa 24.10.2014 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie zo dňa 20.10.2014, ktorým konajúci súd zamietol návrh sťažovateľa, argumentujúc, že sťažovateľ neposkytol v konaní súdu potrebnú súčinnosť, a že LED videostena nie je vhodná na úschovu do trezoru súdu.

Takýto postup súdu považujeme za účelový a sťažovateľ ho vníma ako odopretie práva na riadne prejednanie veci pred súdom, nakoľko nadobudol presvedčenie, že konajúci súd sa fakticky odmieta vecou riadne zaoberať.

Dňa 27.10.2014 bola sťažovateľovi doručená odpoveď na jeho sťažnosť na prieťahy v konaní. Predseda konajúceho súdu kvalifikoval túto sťažnosť ako dôvodnú, nakoľko po ustálení miestnej príslušnosti (09.01.2013) súd zostal nečinný.

Predseda konajúceho súdu ďalej poukázal na skutočnosť, že oznámenie sťažovateľa doručené dňa 15.08.2013 sa v súdnom spise nenachádza.

Sťažovateľ sa proti uzneseniu zo dňa 20.10.2014 v zákonnej lehote odvolal, a toto odvolanie bolo konajúcemu súdu doručené dňa 13.11.2014.

Odvolacie konanie bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 Cod 15/2014.

Odvolaciemu súdu boli dňa 05.01.2015 sťažovateľom doručené listinné dôkazy k odvolaniu, ktoré preukazovali doručenie podania označujúceho uschovávateľa konajúcemu prvostupňovému súdu dňa 15.08.2013.

Dňa 24.06.2015 bola navrhovateľovi opäť doručená výzva prvostupňového súdu na označenie uschovávateľa.

Dňa 02.07.2015 sťažovateľ opätovne doručil konajúcemu súdu podanie s požadovaným označením uschovávateľa.

Napriek hore uvedenému konajúci súd do dnešného dňa v predmetnej veci nekoná. ...

Zo skutočností uvedených sťažovateľom v predmetnom konaní vyplýva, že Okresný súd Bratislava III porušil právo sťažovateľa garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - právo, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Zbytočné prieťahy v konaní sťažovateľ vidí najmä v tom, že:

- konajúci súd sa po ustálení miestnej príslušnosti (odo dňa 09.01.2013, kedy mu bol spis vrátený Najvyšším súdom SR) riadne vecou nezaoberal,

- svojím vlastným pochybením nezaložil listinný dôkaz sťažovateľa do spisu, na základe toho tvrdil, že sťažovateľ neposkytol potrebnú súčinnosť a jeho návrh zamietol, čo vyústilo do odvolacieho konania, ktoré malo za následok predĺženie času konania ako takého,

- súd nedodrжал vlastnú lehotu, ktorú sťažovateľovi poskytol vo svojej výzve zo dňa 10.10.2014, ale napriek poskytnutej lehote, ešte počas jej plynutia vo veci rozhodol, čím bolo sťažovateľovi odňaté právo na riadne prejednanie veci pred súdom,

- konajúci súd aj po opätovnom poskytnutí súčinnosti sťažovateľa spočívajúcej v označení uschovávateľa zostal od júla 2015 doposiaľ nečinným. ...

Sťažovateľ nesie uvedené prieťahy konajúceho súdu obzvlášť ťažko aj z toho dôvodu, že od predmetného konania o úschovách závisí konanie 22Cb/70/2008 vedené už 8 rokov na Okresnom súde Bratislava III, ktoré bolo prerušené uznesením zo dňa 23.05.2012 a v ktorom sa sťažovateľ domáha od odporcu [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] sumy 110 160,- €, pričom vzhľadom na dĺžku súdneho konania hrozí nebezpečenstvo, že odporca nebude disponovať žiadnym majetkom, resp. dôjde k jeho zániku, nakoľko už dlhšiu dobu vykonáva svoju obchodnú činnosť pod obchodným menom „Arch“, ktorá entita sídli na rovnakej adrese.

Z tohto dôvodu si v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ uplatňuje primerané finančné zadostučinenie vo výške 20.000,- €...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Nekonaním Okresného súdu Bratislava III v právnej veci č. k. 45 U 3/2012 právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov porušené bolo.

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava III aby vo veci konal.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20.000,- €, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava III.

4. Okresný súd v Bratislava III je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR... “

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu podaním sp. zn. Spr. 3269/2016 z 25. apríla 2016 vyjadril k aktuálnemu stavu konania a doručil ústavnému súdu ním požadované rozhodnutia.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 282/2016-13 zo 4. mája 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie.

Okresný súd sa prostredníctvom svojho predsedu na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3269/2016 z 3. júna 2016, v ktorom uviedol:

„... som nútený konštatovať, že vo veci došlo ku zbytočným prietahom. Prietahy v konaní boli odstránené uznesením vyššej súdnej úradníčky zo dňa 03.05.2016, ktorým súd povolil úschovu hnutelnej veci, ktorá bola predmetom návrhu. ... považujem... návrh sťažovateľa na priznanie primeraného zadosťučinenia vo výške 20.000,- Eur za absolútne absurdný.“

Keďže okresný súd a právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len

z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (konanie o návrhu sťažovateľky ako zložiteľky o prijatí hnutel'nej veci do súdnej úschovy) sa po právnej ani skutkovej stránke nejaví taký zložitý, aby mohol odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného konania.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka prispela ku vzniku priet'ahov, naopak, sťažovateľka bola okresnému súdu nápomocná v hľadaní vhodného uschovávateľa, keď sama vo svojich podaniach opakovane označila subjekty vykonávajúce úschovu hnutel'ných vecí, ktorých prevzatie do súdnej úschovy je navrhované sťažovateľkou.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Z obsahu sťažnosti v spojení s ústavným súdom vyžiadaným vyjadrením okresného súdu z 25. apríla 2016 ústavný súd zistil, že konanie vo veci vedenej okresným súdom pod

sp. zn. 45 U 3/2012 o prijatie veci do úschovy sa začalo 16. apríla 2012 doručením návrhu sťažovateľky.

Okresný súd uznesením z 20. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľky ako zložiteľky na prijatie veci do úschovy, ktorý odôvodnil tým, že „v danom prípade ide o hnutelnú vec, ktorá nie je vhodná do úschovy trezora súdu a bez poskytnutia potrebnej súčinnosti zložiteľa nenašiel vhodný spôsob úschovy“.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania sťažovateľky uznesením č. k. 4 CoD 15/2014-67 z 29. januára 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zrušil uznesenie okresného súdu z 20. októbra 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Navrhovateľ ako zložiteľ svoj návrh na zloženie do úschovy hnutelnej veci „LED videosteny ALS 40 outdoor systém 51,84 m²“ odôvodnil tým, že ako kupujúci uzatvoril s príjemcom ako predávajúcim dňa 24.10.2006 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie uvedenej hnutelnej veci, pozostávajúcej zo 72 navzájom prepojených modulov – led panelov s príslušenstvom, ako aj inštalačné a montážne služby v súvislosti s uvedením zariadenia do prevádzky za dohodnutú kúpnu cenu 110.160,- Eur a v priebehu inštalácie zariadenia predávajúcim vyšlo najavo, že zariadenie trpí neodstrániteľnými vadami a predstavuje vážne nebezpečenstvo pre obsluhujúci personál. Podaním zo dňa 28.9.2007 vyzval predávajúceho na výmenu zariadenia za zariadenie špecifikovaného v uzatvorenej kúpnej zmluve, avšak predávajúci odmietol zariadenie vymeniť, preto odstúpil od kúpnej zmluvy, čo predávajúci neakceptoval a odmietol vrátiť zaplatenú kúpnu cenu za zariadenie. Preto danú vec rieši súdnou cestou v konaní vedenom, na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 22 Cb 70/2008, z ktorého konania je zrejmé, že predávajúci nie je ochotný akceptovať odstúpenie od kúpnej zmluvy a prevziať od neho zariadenie.

Súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa – zložiteľa s odôvodnením, že v danom prípade ide o hnutelnú vec, ktorá nie je vhodná do úschovy trezora súdu a bez poskytnutia potrebnej súčinnosti zložiteľa nenašiel vhodný spôsob úschovy čo však nezodpovedá obsahu spisu. Nielenže súd prvého stupňa nehľadal žiaden iný spôsob úschovy, pričom uviedol, že ho nenašiel, ale ani nie je pravdivé jeho konštatovanie, že

zložiteľ neposkytol potrebnú súčinnosť. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že vyzval dňa 4.6.2013 zložiteľa na uvedenie právnickej osoby (podnikateľského subjektu), ktorá sa zaoberá uskladňovaním veľkoplošných LCD videostien, ktorá je predmetom úschovy (bez uvedenia lehoty na splnenie) ktorú výzvu zložiteľ prevzal dňa 11.6.2013 a druhou výzvou zo dňa 4.6.2013 vyzval zložiteľa na uvedenie právnickej osoby (podnikateľského subjektu), ktorá sa zaoberá uskladňovaním veľkoplošných LCD videostien, ktorá je predmetom úschovy v lehote 10 dni. Túto výzvu prevzal navrhovateľ – zložiteľ dňa 17.10.2014 a v 10-dňovej lehote stanovenej súdom prvého stupňa, (27.10.2014) súdu podaním zo dňa 21.10.2014, došlým súdu prvého stupňa dňa 24.10.2014 oznámil spoločnosť zaoberajúcu sa uskladňovaním veľkoplošných LCD videostien, a to spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Preto súd prvého stupňa nesprávne dňa 20.10.2014 vydal napadnuté uznesenie s odôvodnením, že v danom prípade ide o hnutelnú vec, ktorá nie je vhodná do úschovy trezora súdu a bez poskytnutia potrebnej súčinnosti zložiteľa nenašiel vhodný spôsob úschovy.»

Spis okresného súdu sa nachádzal na krajskom súde od 1. decembra 2014 do 26. februára 2015.

Okresný súd ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu (8. apríla 2016) po zrušení jeho uznesenia z 20. októbra 2014 a vrátení mu veci na ďalšie konanie (26. februára 2015) opätovne vo veci nerozhodol.

Okresný súd vo veci opätovne rozhodol až uznesením z 3. mája 2016 tak, že návrhu sťažovateľky vyhovel a hnutelnú vec prijal do súdnej úschovy.

Ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie o úschove začaté 16. apríla 2012 trvalo ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu (8. apríla 2016) viac ako štyri roky a nebolo právoplatne skončené.

Ústavný súd po oboznámení sa s už zhrnutým priebehom posudzovaného konania konštatuje, že namietané konanie charakterizuje nesústredený a zmätočný postup okresného

súdu, ktorý napriek poskytnutej súčinnosti zo strany sťažovateľky ako zložiteľky pri označení vhodného subjektu na realizáciu úschovy vo veci ani po štyroch rokoch trvania konania ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne nerozhodol.

Zmätočný postup okresného súdu potvrdzuje aj zrušenie jeho uznesenia z 20. októbra 2014 o zamietnutí návrhu sťažovateľky uznesením krajského súdu z 29. januára 2015 a nedostatky vytýkané krajským súdom. Prieťahy v postupe okresného súdu len umocnila skutočnosť, že okresný súd ani po zrušujúcom uznesení krajského súdu z 29. januára 2015, ktoré mu bolo doručené 26. februára 2015, t. j. v období viac ako jedného roka, vo veci nerozhodol.

Napriek tomu, že okresný súd vo veci rozhodol uznesením z 3. mája 2016 v čase konania o sťažnosti sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde neprikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov, keďže v čase rozhodovania ústavného súdu už okresný súd vo veci rozhodol uznesením z 3. mája 2016.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 20 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prieťahoch v posudzovanom konaní.

Ústavný súd nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu.

Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 303,16 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 303,16 € vrátane režijného paušálu.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016